

GLASKUPAN

MARIE BONDESON

Lilla Galleriet

SKS Konstnärshuset, Stockholm

7 SEPT- 24SEPT 2018

HV LÖBER HOPKRUPEN PÅ GOLVET DÄR DET FINNS LUFT

EN BESVÄRJELSE
FÖR SYLVIA

Med citat fritt samplade
ur Sylvias Dagböcker

DU INBILLAR DIG, SÄGER HAN

Utställningenstext

Glaskupan

Sylvia Plath tog sitt liv 1963, tre veckor efter publiceringen av sin enda roman *Glaskupan* som handlar om en ung kvinnas liv bakom fasaden. Citaten i utställningen är alla tagna ur *Sylvias dagbok*.

Min egen dagbok från ett uppdrag jag fick, ett Artist-In-Hospital på en psykosavdelning finns också här. Det finns en ljuduppläsning ur boken, ett avsnitt om hur det känns att vara patient i den fysiskt som mentalt slutna miljön på fel sida om gränsen till det normala. Utställningen *Glaskupan* är en hyllning till det diagnosfria jaget, till den inre monologen och till rätten att tala fritt.

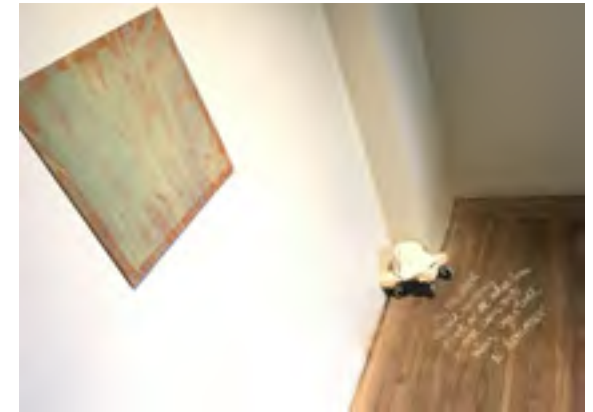
Den är också ett bidrag till den nödvändiga problematiseringen av psykiatrin, den lukrativa läkemedelsindustrin och den ökande medicineringen av den industrialiserade världens barn och vuxna. Det normala blir ett allt snävare begrepp som styr våra liv, våra kroppar och själar. Normaliteten är kulturellt betingat och har genom vår historia förändrat form. Ytterst regleras normalitetsbegreppets flytande gränser via den amerikanska DSM – Diagnostic and Statistical of Mental Disorder- psykiatrins egen handbok. DSM har reviderats fem gånger sedan den först utkom 1952. Diagnoser tillkommer och förändras. Ett exempel på en kontroversiell diagnos som är på ingång är SCT. Ett antal forskare har i flera år lobbats för att föra in *Sluggish Cognitive Tempo*, *Långsamt kognitivt tempo*, i standardsamlingen. SCT betraktas som en form av ADHD. En term som beskriver olika symptom som ska utgöra en neuropsykiatrisk funktionsnedsättning. Dagdrömmeri och ineffektivitet ska genom den här diagnosen behandlas med kemi. Kritikerna menar att det handlar om att sjukdomsförklara barndomen på riktigt.

I utställningen finns en intervjufilm med Carina Håkansson, dr i psykologi. Ett publikt samtal genomförs 23 aug under rubriken "Fråga Doktorn"

Marie Bondeson
september

DET ÄR BARA SOM DU INBILLAR DIG, SÄGER MI

"Vit vagn i hörn"

mixed media

Elefanter
mixed media

Synaps sol
mixed media

JAG ÄR MED
ORÄTT
ARG

JAG SKA
JAGA MINA
PANIKKÄNSLOR
PÅ FLIKTEN

JAG SKA PÅ
ETT SINGEL
SOM UTRÄNDAR
BARFRÄMMAR

Ur serien kvadrater till Sylvia

JAG ÄR MED
ORÄTT
ARG

JAG SKA
JAGA MINA
PANIKKÄNSLOR
PÅ FLYKTEN.

JAG SKA HA
ETT SINNE
SOM UTHÄRDAR
MARDRÖMMAR

*Glaskupor med stetoskop
mixed media*

Ljudinstallation- Uppläsning ur dagboken
"Elefanten och jag"

(DSM) Diagnostic and Statistical of Mental
Disorder - handbok med standarddiagnoser
för psykiatri.

DEN TOMMA
TALTRATTEN
SOM ÄR
MIN MUN

Psykiatriska diagnoser har blivit ett tyst samhällsproblem. Hur vill vi ha vår psykvård? Hur känns det att vara inlåst patient i psykvården? Hur känns det att vara på andra sidan och vårda? Vilka reaktioner kommer från samhällskroppen när det marginaliserade får språk och det osynliga blir synligt?

2015 hade Marie Bondeson en Artist-In-Hospital Recidency på en avdelning för psykossjuka på ett sjukhus i Sverige. Uppdraget var att observera miljön på avdelningen tillsammans med personalen. Hon skrev en dagbok och offentliggjorde den. Resultatet blev en anmälan till IVO, Inspektionen för Vård och Omsorg, vilka har ansvar för att se till patientsäkerheten i landet. I IVOs beslut efter granskningen slås fast att projektet inverkat negativt på vården. Projektet hade inte respekterat patienternas trygghet, självbestämmande och integritet.

Glaskupan vill öppna för vidare diskussioner om just patienternas trygghet, självbestämmande och integritet. Är det så att läkarvetenskapen hyser en motvilja mot kritik av hur vården bedrivs och att självreflektionen inte får bli offentligt. Är tystnadskulturens grepp starkare än värnandet om det fria ordet?

JAG HAR INGET MINNE

JAG LÄSER HÄRUFEN PÅ GOLVET DÄR DET FINNS LUVT

